

* * * * *

Я вистраждав. Завірилося скло.
Імперія. На виздиху володар.
Поміж дорійських пещених колон
Сторцується нетесана колода.
Я висміявся. Виіржав. Авжеж,
Я знаю, як збуваються пророцтва.
У поблисках пожадливих пожеж
Висить душа, орантами обросла,
Й нечутно ночі ниточку пряде.
Це неминуче. Це надчасно, хлопче, —
Усе земне у небо відійде,
Усе небесне хтось у землю втопче,
Крім Сонця. Бо, стікаючи навznak,
В мені його амброзія загула.

...Так плакав захмелілий Залізник,
І так мовчав тверезий Заратустра...

СЕРГІЙ
ПАНТЮК
*Таїнство
причастя*

Із книжки

ТАЇНСТВО ПРИЧАСТЯ

1994

В ЕПІЦЕНТРИ СПІРАЛІ

I
Позавчора
ти був велетнем.
Земля здригалася в оргазмі
під натиском дужих ніг.
Обабіч твого шляху
стояли гінкі тополі —
не естетико-символічні,
не бутафорсько-холодні —
то дівчата, тобою знаджені.
Із сірих віч — відчай,
із доторку — докір,
а в колючім стрімливім волоссі
остання надія жертви.
(По діброві вітер виє?)
А ти волочив недбало,
як песика на мотузочці,
свою дурнувату фортуна,
оторочену засмальцьованими
френдзлями
самовпевненості.
Але ти не став богорівним,
і вже хтось розтоптував небо.
(Вечір — твій. Радій!)
Купа квітів. Вінки.
Краватка під бородою.
Як це чарівно — бути
респектабельним покійником!
Але все це дрібниці,
бо
закон реінкарнації
ніхто не скасував.

II
А вчора ти — як Лазар,
не той, що в піснях кобзарських
видушував хлопські сльози.
Вчора ти — як Лазар,

якого підняв з могили
вкраїнець етнічний — Ісус.
Молися йому, служи,
обмий запрошені стопи,
бо ти вже не велетень,
і день твій занадто короткий,
а ти б мав згадати усе,
вирвати з підсвідомості,
де гени, немов антени,
вловлюють предків дух —
оте войовниче шаленство
аріїв і сколотів...

Шкода.

А далі кода —
(хтось розтоптував небо)
кого вже раз воскресили,
удруге вбивають надовго,
із вірою в повну безгрішність
ти прагнеш перетворитися
на тихий стих
Євангелія,
але
закон реінкарнації
ніхто не заперечив.

III

І сьогодні
ти тільки сніжинка,
що самотньо кружляє
над ватрищем,
котре забуло про все
і хоче спокійно дотліти,
не зігрівши жодного
подорожнього.
(Небо давно розтоптали,
ти — відбиток його тотему...)
Адже ти не просто сніжинка,
ти переродишся в краплю,

яка зашипить і знову
кинеться в хмарну глибінь,
опромінена правдою,
що
закон реінкарнації
не скасує ніхто!

IV

Ти завтра
народишся велетнем,
але знову ж бо — сам.
Хоча цього разу
вранці
між іншим себе запитаєш,
чому так мало сніжинок,
гартованих у вогні?
А потім примхливо зиркнеш —
дорога спрагло чекає.
Та жодної тополіни
обабіч неї нема,
але
закон реінкарнації
мусить діяти.

V, VI, VII..

Позавчора
ти був велетнем
у променях
врятованого сонця...

* * * * *

Закричав над криницею крук —
У криниці пригїркла вода.
Ти за тисячу довгих розлук
Закріпачену пам'ять продав...
Запугутькав із лугу пугач —
Скалічили отави рясні.
Залишилася воля — поплач,
Залишилася тиша — засни...
І, блукаючи в сивім степу
По розгойданих хвилях ковил,
Не росу, а огидну ропу
Пив ти спрагло й вовцюгою вив...
Тут могили й кущі бугили,
І нікого й нічого. Лишень
Залишились набої. Пали!
Залишилася скроня. Мішень...

НА НАРОДНИЙ ГОЛОС

Ой там, ой там серед неба
Місяченько.
Вранці їде на війноньку
Козаченько.
Ой там, ой там до схід сонця
Б'ють копита.
Дві волошки засміялись
Серед жита.
Ой там, ой там — ще й степами
За пороги.
Ні хатини, ні криниці,
Ні дороги.
Ой там, ой там зачекалась
Дівчинонька.
Снігом сипле, снігом люта
Чужинонька.
Ой там, ой там сива птаха,
Чорні крила.
Біле поле чорним трупом
Війна вкрила...

ПЕРСОНІФІКАЦІЯ ПРАВДИ

Відчуваю себе
комахою,
що силкується вислизнути
з-під ваших рипучих чобіт.
Це вдається лише тому,
що поряд зі мною завжди
конспіративна квартира
для дулі —
кишеня.
Світ — грандіозна попільничка
у вигляді черепа,
недопалки облинені
стирчать із очниць.
Мільйони смертників
переслідують одного —
того, що житиме вічно...
Ха!
Неправда, що це початок.
Сонцеклонник вже чує
сталеві кроки Христа.
(Він сказав — возлюби...)
Наївні мої,
любіться,
за аборти каратимуть
смертю,
все одно ніц не народите,
окрім сумнівів.
І вони, як суки,
скавчатимуть поряд,
піднімаючи тричі на день
задню лапу
над могилою спокою.
Відчуваю себе
не страждеником, а звитяжцем —
я — найменший,
найнепомітніший,
але єдиний
колаборант з Істиною...

Як приручити стихії?
Чуєте, вітер лається,
як п'яний москаль?

(Лихо листонош — листопад,
Горе грабарів — грудень...)

Самі обрали мене,
тож слухайте:
не треба чекати приємних новин,
краще пийте горілку —
ліки від гонореї та радіації,
закохуйтесь у прибиральниць
і прошаків,
і взагалі —
будьте жалюгідними!
Може хоч це вас врятує...